

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 017476 16 Увп
Бањалука, 16.1.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша, председника вијећа, Душка Бојовића и Едине Чупељић, чланова вијећа, уз судјеловање Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби М. К. из Г. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 28.09.2015. године Министарства ... (у даљем тексту: тужени), у предмету утврђивања својства ратног војног инвалида и признавања права на личну инвалиднину, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 017476 15 У од 6.6.2016. године, у нејавној сједници одржаној дана 16.1.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против уводно означеног акта туженог, којим је у поновном поступку ревизије укинута рјешење Одјељења за борачко-инвалидску заштиту О. Г. (у даљем тексту: О. Г.) број ... од 24.4.2009. године и тужиоцу утврђено својство ратног војног инвалида (РВИ) IX категорије са 30% војног инвалидитета, по основу болести испољене за вријеме вршења војне дужности у рату као припадник ВРС и признато право на личну инвалиднину у припадајућем износу, почев од 1.4.2011. године па надаље док постоје законом прописани услови.

Одбијање тужбе је образложено разлозима да је тужени у потпуности поступио према упутама из пресуде Врховног суда Републике Српске број 11 0 У 009281 13 Увп 2 од 30.4.2015. године, у чијем извршењу је донесен оспорени акт, тако да је дао јасно и потпуно образложење на околност због којих није примијењена оцјенска тачка 128 Листе процената војног инвалидитета (у даљем тексту: Листа) као саставног дијела Правилника о утврђивању процента војног инвалидитета („Службени гласник РС“ број 22/93, у даљем тексту: Правилник), за оштећења нерва перонеуса, јер је према прибављеним налазима ЕМНГ констатовано да су код тужиоца оштећени корјенови нерава који излазе из кичменог стуба, који у даљем току формирају перонеални нерв, што значи да се не ради о периферном оштећењу од потколјенице до прстију стопала, које је предвиђено наведеном оцјенском тачком по којој је раније био цијењен, па тако да је правилно примијењена оцјенска тачка 202-в за констатовано оштећење у ЛС дијелу кичме, за шта је дато образложење да ранијим прегледима није извршена детаљна ЕМНГ дијагностика него се налаз и мишљење љекарских комисија заснивао на клиничком прегледу који се показао као нетачан, сходно чему је дато ваљано образложење да је у оцјенској тачки

202-в - 100% као ендогеног обољења, утврђен удио војног инвалидитета 30%, тако да укупан војни инвалидитет тужиоца износи 30% трајно, IX категорија.

Благовремено поднесеним захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост због повреде материјалног прописа и прописа о поступку од утицаја на рјешење ствари. Истиче да је побијаном пресудом одлучивано по трећи пут од стране нижестепеног суда, те је очекивао да ће се утврдити да код њега постоји далеко већа војна инвалидност од утврђених 30%, па нема намјеру да поново указује на бројне пропусте учињене од стране другостепене љекарске комисије и нижестепеног суда који је одбио његов захтјев за одржавање усмене расправе оцјенивши да се не ради о сложеној управној ствари због које би било потребно одржавати усмену расправу, насупрот чему сматра да из саме чињеница да је три пута покретао управни спор у којем су донесене одлуке супротног садржаја, произилази да се ради о изузетно сложеној управној ствари и да је било неопходно одржавање усмене расправе, јер би на тај начин биле разјашњене бројне спорне чињенице и отклоњена могућност да се донесе предметна пресуда којом се тужба одбија. Указује на пресуду Врховног суда Републике Српске број 11 0 У 009281 13 Увп 2 од 30.4.2015. године, у чијем извршењу је донесен оспорени акт, у којој је утврђено да постоје недостатци који доводе у сумњу налаз и мишљење другостепене љекарске комисије, па како се побијана пресуда заснива на образложењу другостепене љекарске комисије која је остала код свог ранијег закључка од 15.2.2012. године, иако је током поступка у више одлука нижестепеног суда и Врховног суда Републике Српске указано на неправилност закључака другостепене љекарске комисије, сматра да није правилно утврђење у побијаној пресуди да је дато ваљано образложење да код њега постоји војни инвалидитет од 30%. Предлаже да се захтјев уважи и побијана пресуда преиначи, па да му се призна већи проценат војног инвалидитета.

У одговору на захтјев, тужени остаје код разлога оспореног акта, сматрајући да су сви приговори тужиоца већ цијењени у оспореном акту, па предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор на захтјев, побијану пресуду и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе 39. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11- у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из слједећих разлога:

Из података списка предмета произлази да је оспорени акт донесен у извршењу пресуде Врховног суда Републике Српске број 11 0 У 009281 13 Увп 2 од 30.4.2015. године којом је одбијен захтјев туженог за ванредно преиспитивање пресуде нижестепеног суда број 11 0 У 009281 12 У од 30.1.2013. године којом је уважена тужба и поништено раније рјешење туженог од 23.2.2012. године, којим је у поступку ревизије укинута рјешење О. Г. број ... од 24.4.2009. године (које чини правно јединство и са оспореним актом) и тужиоцу утврђено својство РВИ IX категорије са 30% војног инвалидитета, по основу болести испољене под околностима вршења војне дужности у рату као припадник ВРС, с правом на личну инвалиднину у мјесечном износу 6% од основице прописане законом, почев од 1.4.2011. године па надаље док постоје законом прописани услови. При томе је Врховни суд Републике Српске констатовао да је промјена оцјенске тачке 202-б у оцјенску тачку 202-в правилно образложена, налазом и мишљењем другостепене љекарске комисије од 15.2.2012. године, јер се код тужиоца ради о тешком оштећењу функције кичменог стуба, али је пропуштено да се образложи због чега оштећење „pareza nerva peroneus-a“ које се констатују у медицинским налазима, није цијењено кроз посебну оцјенску тачку 128 Листе, него је цијењено кроз оцјенску

тачку 202-в (спондилартроза и спондилартрит, ако постоје промјене утврђене рендгенским прегледом, са тешким оштећењима функције кичменог стуба, 60 до 100% - II група).

Сходно упутама из те пресуде, тужени је прибавио нови налаз ЕМНГ број ... од 23.9.2015. године, на основу којег је другостепена љекарска комисија констатовала да се код тужиоца ради о умјерено јакој до јакој хроничној лезији коријена Л5 лијево, умјерено јакој хроничној лезији коријенова Л4 лијево, Л5 десно и С1 обострано, као и благој хроничној лезији коријена Л3 лијево, тако да се ради о полирадикуларним лезијама (оштећење коријенова нерава) на изласку из кичменог канала, а да нема знакова компресивне неуропатије на доњим екстремитетима (није оштећен периферни нерв), који ЕМНГ налаз је допуњен 1.9.2015. године са прегледом горњих екстремитета, који је показао лезију моторног дијела коријена Ц7 обострано, више десно умјереног степена. На основу таквог чињеничног утврђења, другостепена љекарска комисија је остала при свом ранијем ставу датом у налазу и мишљењу од 15.2.2012. године, да се тужилац цијени по оцјенској тачки 202-в-100% - II група, уз примјену члана 10. став 3. Правилника, тако да му се утврђује процент војног инвалидитета од 30% по основу дегенеративног оштећења ЛС дијела кичме са тешким оштећењем функције кичменог стуба и неуролошким испадима, сходно чему укупан војни инвалидитет износи 30%, IX категорија. То је образложено тиме да оцјенска тачка 128 (pareza n.peroneus-a, 20 до 30%) дефинише периферно оштећење (оштећење нерва од потколенице до прстију стопала), што код тужиоца није случај, због чега та оцјенска тачка није примијењена, јер се тужиочево оштећење налази у ЛС дијелу кичме, које је обухваћено оцјенском тачком 202, а да дефинисање оштећења перонеалног нерва у налазима физијатра и неуропсихијатра из периода 1995. до 1999. године указује на клинички изглед болесника, а није разматран етиолошки разлог настанка слабости и перонеалне мускулатуре, то јест да је слабост дизања стопала посљедица оштећења лумбосакралног дијела кичме и коријенова који формирају перонеални нерв. Сматрајући да је такав налаз и мишљење дат у складу са упутама из поменуте пресуде Врховног суда Републике Српске, као и у складу са одредбом члана 6. став 1. Правилника о раду љекарских комисија за оцјену војног инвалидитета („Службени гласник Републике Српске“ број 100/12, у даљем тексту: Правилник о раду љекарских комисија) која предвиђа да ће се тражити допуна вјештачења од исте комисије ако претходни налаз није био потпун и јасан или довољно образложен, теа како је тим новим налазом и мишљењем другостепене љекарске комисије број 659/15 од 23.9.2015. године допуњен претходни налаз и мишљење исте комисије од 15.2.2012. године, што представља одлучујући доказ у смислу члана 89. став 1. Закона о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца Одбрамбено-отацбинског рата Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 55/07 - пречишћени текст, 59/08 и 118/09, у даљем тексту: Закон о правима бораца - пречишћени текст), тужени је закључио да је оцјена војног инвалидитета извршена правилном примјеном члана 10. Правилника, сходно чему је одлучено као у диспозитиву оспореног акта. Оспорени акт је оснажен побијаном пресудом, са разлозима већ изнесеним у образложењу ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Поступајући у извршењу пресуде нижестепеног суда, оснажене наведеном пресудом Врховног суда Републике Српске, тужени је прихватањем новог налаза и мишљења Другостепене љекарске комисије број ... од 23.9.2015. године, дао у оспореном акту довољно јасне и аргументоване разлоге за утврђење тужиоцу својства РВИ IX категорије са 30% војног инвалидитета, цијенивши га по оцјенској тачки 202-в-

100% по основу дегенеративног обољења кичменог стуба у подручју слабинског дијела и стању након операције дискусхерније L5/S1 и L4/L5, те умјерено јаком лезијом корјенова L3, L4 и L5 S1 десно, као и умјерено јаком радикуларном лезијом корјенова L4 L5 S1 лијево, што је поткријепљено медицинском документацијом у спису предмета, а уз примјену члана 10. став 2. Правилника јер се ради о обољењу ендogene природе, па тако да је утврђени проценат војног инвалидитета по наведеној оцјенској тачки цијењен дјелимично у проценту од 30 % и износи 30 %, а у ком дијелу је и пресудом Врховног суда Републике Српске наведено да је чињенично стање правилно утврђено, што се ничим не доводи у сумњу.

У новом налазу и мишљењу другостепене љекарске комисије, на којем се темељи оспорени акт, је такође отклоњена нејасноћа на коју је указао Врховни суд Републике Српске у погледу оцјене „парезе п. peroneus-a“, јер је другостепена љекарска комисија појаснила да је то оштећење цијењено кроз оцјенску тачку Т-202-в, будући да се код тужиоца ради о о умјерено јакој до јакој хроничној лезији корјенова, које представљају полирадикуларне лезије (оштећење корјенова нерава) на изласку из кичменог канала, а да нема знакова компресивне неуропатије на доњим екстремитетима (јер није оштећен периферни нерв), тако да је та комисија остала при свом ранијем налазу и мишљењу од 15.2.2012. године, према којем је тужилац цијењен по оцјенској тачки 202-в-100% - II група, уз примјену члана 10. став 3. Правилника, па му се утврђује процент војног инвалидитета од 30% по основу дегенеративног оштећења ЛС дијела кичме са тешким оштећењем функције кичменог стуба и неуролошким испадима, сходно чему му укупан војни инвалидитет износи 30%, IX категорија. При томе је појашњено да оцјенска тачка 128 (pareza п. peroneus-a) дефинише периферно оштећење (оштећење нерва од потколјенице до прстију стопала), што код тужиоца није случај, због чега та оцјенска тачка није примијењена, јер је тужиочево оштећење у ЛС дијелу кичме обухваћено оцјенском тачком 202-в, па да дефинисање оштећења перонеалног нерва у налазима физијатра и неуропсихијатра из периода 1995. до 1999. године указују на клинички изглед болесника, а није разматран етиолошки разлог настанка слабости и перонеалне мускулатуре, то јест да је слабост дизања стопала посљедица оштећења лумбосакралног дијела кичме и корјенова који формирају перонеални нерв.

Такво образложење другостепене љекарске комисије је дато у складу са одредбом члана 6. став 1. Правилника о раду љекарских комисија, која предвиђа да ће се тражити допуна вјештачења од исте комисије ако претходни налаз није био потпун и јасан или довољно образложен, па како је новим налазом и мишљењем другостепене љекарске комисије од 23.9.2015. године допуњен претходни налаз и мишљење исте комисије од 15.2.2012. године, тиме су отклоњени недостаци у односу на образложење ранијег рјешења туженог које је поништено претходном пресудом нижестепеног суда, која је потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске у чијем извршењу је донесен оспорени акт.

Сходно томе је тужени правилно примјенио одредбу члана 41. став 2. Закона о правима бораца - пречишћени текст, која се односи на то да се проценат војног инвалидитета одређује сразмјерно оштећењу организма које је настало као посљедица болести задобијене под околностима вршења војне службе, који проценат је утврђен примјеном члана 10. став 2. Правилника, који предвиђа да ако су прве појаве обољења ендогених или других урођених или стечених обољења, чија је етиологија непозната, настале у току вршења војне службе или се здравствено стање у тим околностима знатније погоршало, с обзиром на уобичајени ток болести или су те околности ометале правилно лијечење, може се сматрати да су те околности убрзале неповољан развој

обољења, па се изузетно може дјелимично признати војни инвалидитет, како је то учињено у конкретном случају, о чему је тужени у оспореном акту дао ваљане разлоге, које у свему разлоге прихвата и овај суд.

На другачије одлучивање нису могли утицати приговори тужиоца да у поступку доношења побијане пресуде није одржана усмена расправа, а која се у управним споровима у смислу одредбе члана 25. став 2. ЗУС-а само изузетно одржава, због сложености спорне ствари или ако суд нађе да је то потребно ради бољег разјашњења ствари, што у конкретном није случај, како је то правилно образложено у побијаној пресуди, јер се није радило о сложеној управној ствари због које би било потребно одржавање усмене расправе, без обзира на чињеницу да је побијана пресуда донесена у управном спору који је по трећи пут у истој правној ствари вођен пред нижестепеним судом.

Имајући у виду изнесено, овај суд налази да побијаном пресудом нису остварени разлози из члана 35. става 2. ЗУС-а, па се отуда захтјев тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона, одбија.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић